

Léna élni akar

3.

Világítani akart. És vízen járni. Bégetni vonító farkasok között. Az ég öblét kémlelni mindig. Sáskával beérni, szikla kelyhében forrást találni. Aszfalton is, lakótelep gyomrában, aluljáró piszkos tenyerében. Nem hittek neki. Azt mondták, az élet az más. Tudom, mondta. Az élet malomkövek közé szorult fény. És mi vagy te, Kinizsi Pál? Az nem, csak hiszem, hogy a tenger újra kettészakadhat, és száraz lábbal kelhet át a nép. Az régen volt, talán igaz sem volt. Ezt mondták, mert nem tudták, hogy a csoda örökké lüktet a víznek ölében, nem három napig tartott.

Három napig tartott a bűnbánat. Hamut szórt magára a hideg hold. Nem bírta nézni, hogy milyen szűkre szabták a szabadság ruháját, és hogy szerte a földön fészket rakott a szorongás. Vicsorognak a hazugság szögei, hamis fényt vernek az éjszakába, a hajnal is csak félénken verdesi szárnyát.

Verdesi szárnyát, sebeidben forog a szél. Ki nek fáj jobban az ütés? Az ököllé korcsosult szívnek, rángó idegeknek vagy a behorpasztott arcnak? Megint viaszba száradt egy ének. Az idő közönyös kopoltyúja monotonan veszi a levegőt, rozsdává fakultak a földi csillagok. Érverésük lassul és fonnyad. Bamba értetlenség csapódik arra, aki lát, és szót emel.

Szót emel, parázsszirmú, nyugodt ígét. Cel-lájában él, amit a történelem rótt ki rá, a falak kopáran kúsznak fölé. Kolibridal szakad fel belőle mégis, benne liliomerdő zenél. Dühös zajok ügetnek kívül, míg ő lelkében mezítláb gyalogol. Kevesebb nem érheti be, mint hogy vízen járjon, és mustármaggal odébb toljon egy hegyet.

Egy hegyet lát. Összefolyik Tábor és Golgota, Sion és Ararát. Mindegy, csak lassan megmászni, mindig menni. Tarisznya és saru nélkül, bottal a kezében: hosszú az út. A másik felé menni és szolgálni örömmel, félelem nélkül. Hinni, hogy ezt lehet, és tudni, hogy ez jó.

4.

Kíváncsi volt, ahogy csak egy nő lehet kíváncsi, vagy egy kisgyerek. Hát felpróbálta, nyakába vette a láncot. A buszon találta az egyik ülés alatt, amikor délután visszafelé tartott a belvárosból. Csupa színesre festett kavics. Hosszú volt, mint a mesebeli manó szakála. Hétszer tekerte a nyaka köré, és így is a lágyékát verdeste. Így, rogyásig díszítve olcsó műkarácsonyfához hasonlított, ünnepre készen.

Ünnepre készen toporognak az angyalok, a földön új lélek virága hullajtja utolsó szirmát. Suhognak az áttetsző szárnyak, üdítően szítal egy fehér dal, ring az idő, végszóra csenget. Égi tánc tüze izzik hószerű lábuk íve alatt, kezek kórusa hangtalan lebben, oda szülessen az ember szíve, selyemkarokból font puha kosárba.

Fejét csóválva forgolódott a ruhásszekrény nagy tükre előtt. Több játék kellett, és kevesebb ruha. A tarka kövek és a test spontán szépsége. Mindent ledobott magáról, hogy jobban lássa a műalkotást. Most igen elragadónak találta a képet. Évák és Vénuszok mind elbújhattak természetessége, szokatlan bája mögött. Óvodából szökött, kipingált giliszta és mázsányi, kortalan szépség.

Kortalan szépség ül minden várakozó fényarcon. Kertjükben soha nem barnul, nem hull földre a levél. Gyémántimák csüngenek az ágaskodó fákról, himnuszt énekel a harmat. Itt minden élet az irgalmas napnak örömteli kelyhe, örök nász vigalma zenél. Jó itt.

Jó itt. Jó így. A tükör szerette őt. Szeme falta magát benne, de még nem volt elég. Táncra perdült ott a szobában. Forgott és nevetett, hetvenéves, súlyos bűgőcsiga. Kék, sárga, piros, zöld kőlepkék repkedtek körülötte, és rázkódtak szétáradó mellén. Mégis, ez sok volt. A túlcsorduló ujjongás a fotelbe kényszerítette. A szíve. Megkapaszkodott a vidám kavicsokba, és rövidet sóhajtott. Lelke játékos mosollyal érkezett a tejszínű tájba.